

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

La (bona) educació sentimental

LA TRAMA: Catalunya, avui. Nicolàs s'enamora amb un cop d'ull d'Ingrid i del seu fill Raúl, es casen i viuen feliços fins que tot d'una i sense cap explicació, Ingrid decideix trencar el matrimoni; Nicolàs insisteix sense èxit, busca una sortida i la troba en Sezar, una immigrant algeriana que treballa de caixa en un súper.

LA PEL·LÍCULA: Definir i classificar sempre és reductiu. Si sostinc que l'última pel·lícula de José Luis Cuerda (Albacete, 1947) és un (melo)drama de sentiments el lector pot arribar a la conclusió que el film vol obrir l'aixeta de les llàgrimes i el consum a l'engròs de *kleenex*. Però no. Cuerda, per sort, és un cineasta amb un particular sentit de l'humor. Només cal recordar *Amanece, que no es poco* (1988), surrealista crònica d'uns habitants passats de rosca, per resituar el seu univers. Més ajustat seria apuntar, doncs, que *La educación de las hadas* té exquisits moments de (som)riures i de llàgrimes dosificades, de misteri fascinant, de drama de denúncia social, de pedagogia sentimental. També d'exemple modèlic dels perills d'adaptar,

La educación de las hadas

*Director: José Luis Cuerda.
Intèrprets: Ricardo Darín,
Irene Jacob, Bebe, Víctor
Valdivia. Espanya, 2006.
100 minuts. Principal.*

com és el cas, la literatura al cinema. Perquè el film trasllada a la pantalla la novel·la del francès Didier Van Cauwelaert, que confesso no he llegit, però que, intueixo, condiona el guió desequilibrat i desestructurat base del film. Amb tot, Cuerda explica sense embuts un conte de bona educació sentimental, protagonitzat per petits i per grans. Un discurs prou vital sobre l'art d'estimar, que deia Erich Fromm. És a dir, el respecte per l'altre i la renúncia a posseir-lo, seguint les regles d'un joc –Nicolàs és un mestre de les joguines– que potencia l'entesa entre els jugadors. Atent al classicisme visual amb escapades temporals (in)adequadament puntuades amb rètols explicatius, el film excel·leix amb les interpretacions de Ricardo Darín que es mou com peix a l'aigua nedant entre perillosos remolins sentimentals; d'Irene Jacob, fetillera enigmàtica evanescent, de la cantant Bebe, altra fetillera però més física, i el petit Víctor Valdivia, nen-vell possiblement alter ego del director.

LA FRASE: "Una cosa és ser mortal i l'altra és no voler viure". Sentència que etziba la fetillera immigrant Sezar, a la complicada burgeseta Ingrid, ferida de mort. Visió d'optimisme irrenunciable: mentre hi ha vida s'ha de voler viure.

LA RECOMANACIÓ: Inexcusable per a qui busca respostes gratificants, ben polides i millor executades.